

Gràcies, senyora Andrés.

La veritat és que resulta difícil contestar després del testimoni que vosté ha donat, un testimoni personal. Moltes voltes caldria preguntar-se on està el límit d'allò real i allò irreal de les percepcions de les persones.

¿Quina és la societat la que està malalta amb eixa neurosi col·lectiva o els individus que simplement se n'ixen del motle que pareix que uniforma les persones?

En qualsevol cas, les persones amb trastorn mental greu, en el passat, amb el govern antic, en el millor dels casos quan eren tractats, el tractament consistia... a través del seu ingrés i la custòdia en residències, provocant la seua exclusió i la seua estigmatització social.

Afegit a esta circumstància, detectàrem una escassa coordinació –per no dir nul·la– sociosanitària entre les conselleries en aquell moment competents en matèria de sanitat i benestar social.

Per al govern del botànic parlar de salut mental és fer-ho de coordinació, de programes transversals, d'actuació que concreten el doble front del tractament mèdic per un costat i la inclusió social per altre, amb un suport integral d'inclusió socialment vertebrat a la base de dos eixos: la coordinació i el foment.

A través de la coordinació –i he d'agrair a la consellera de sanitat universal el treball tan en harmonia que estem desenvolupant–, es persegueix arbitrar una xarxa de suport integral i funcional, no fragmentada en àrees estanques, perquè això és l'important: tindre una visió holística del ser humà i, per tant, no conceptual-lo en àrees estanques, sense necessitat d'ampliar els recursos existents.

Amb esta finalitat, s'ha establert una canal de coordinació sociosanitària amb la conselleria de sanitat universal i la conselleria d'igualtat, amb un grup de treball dedicat exclusivament a salut mental.

Este grup està unificant els recursos disponibles d'ambdós conselleries en matèria de rehabilitació i recuperació de persones amb trastorn mental greu, havent-se optat pel departament de salut com a unitat geogràfica de referència, donat que els departaments són diferents.

En l'actualitat es treballa per a establir el marc de planificació dels recursos per l'atenció a trastorn mental greu –circumstància mai abans abordada ni desenvolupada– per mitjà de l'elaboració del primer pla valencià de rehabilitació i recuperació de persones amb un trastorn mental greu, en el qual participen al voltant de 40 persones entre professionals sanitaris, sociosanitaris, socials i membres d'associacions de persones usuàries.

Respecte a la segona qüestió: el foment. Es tracta d'un eix estratègic. Partim del punt que qui millor pot assenyalar i defensar els seus interessos és el propi col·lectiu.

Anem a fer protagonistes a este col·lectiu del seu acompanyament; actuar enfront de discriminació i estigma social de les persones que patixen trastorn mental greu; realitzar accions de discriminació positiva que contraresten l'exclusió; fer un canvi

en el concepte de salut mental, fomentant la recuperació social més enllà de l'enfocament merament sanitari i assistencial.

De la mateixa manera, fonamental, des de la vicepresidència i Conselleria d'Igualtat i Polítiques Inclusives apostem pels projectes de vida independent de les persones amb qualsevol tipus de diversitat funcional i, també, òbviament, incloent el trastorn mental greu.

En general, es fomentaran els recursos intermedis que eliminen l'atenció residencial, excepte en casos puntuals i excepcionals, i limitats temporalment.

En este sentit, es troba en fase d'elaboració un pla d'infraestructures en què es proposa la conversió dels recursos actuals de suport a la rehabilitació de persones amb trastorn mental greu en una xarxa pública de suport a estes persones, així com una sèrie de nous recursos intermedis que ofereixen cotes d'inclusió social i laboral molt majors.

El pla d'infraestructures proposa un acostament i vertebració dels recursos i fa una estimació de costos i necessitats a mitjà i llarg termini. Partim d'una nova dotació: 14 nous CRIS de 75 places, set nous CEEM de 40 places, 11 nous centres de dia de 20 places i 23 noves vivendes tutelades de cinc places. Açò seria òbviament l'ideal –i ja acabe.

També estem treballant en l'estratègia valenciana de suport social per a la rehabilitació i recuperació de les persones amb trastorn mental greu. És un projecte amb l'objectiu de substituir, en la mesura que es puga, els recursos residencials per recursos intermedis de caràcter inclusiu que afavorixen més la vida independent; primar la recuperació sobre la mera custòdia, com passava abans; la planificació centrada en la persona...

La senyora vicepresidenta primera:

Vicepresidenta.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

...-acabe- la substitució en la mesura que es puga de recursos residencials.

En definitiva, l'objectiu es fonamenta en destinar a estes persones els recursos de la xarxa pública social, sanitària i educativa que es considere necessari en cada etapa de les seues vides, i col·laborar des de les diferents àrees del Consell per a intervencions conjuntes. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, vicepresidenta.

Pregunta número 956, que formula el diputat César Jiménez, del Grup Parlamentari Podemos-Podem, a la vicepresidenta i consellera d'igualtat també.

Senyor Jiménez, sí, quan vullga.

El senyor Jiménez Doménech:

Gràcies, senyora presidenta.

Registràvem esta pregunta oral el 12 de juliol, quan diversos mitjans de comunicació revelaven que les esperes en la tramitació dels certificats de discapacitat rondaven els dotze mesos de mitjana, amb oscil·lacions entre els huit i díhuit mesos a Alacant; dotze i catorze mesos a València i huit o nou mesos en el cas de Castelló.

De qualsevol manera, en totes les circumstàncies uns temps d'espera superiors a les obligacions legals que marquen un màxim de sis mesos per tal de resoldre este tipus d'expedients.

Ajustar el to d'estes intervencions de vegades és difícil, perquè darrere d'aquestes demores hi ha persones i les seues famílies que esperen pacientment les resolucions per a optar a un treball, a una pensió, per a l'obtenció d'una beca, per poder beneficiar-se de bonificacions o ajudes, i en molts casos en famílies maltractades econòmicament.

El cas és que portem dos anys i estem insensibilitzant-nos davant notícies que rebem d'estos endarreriments en la tramitació d'expedients.

Hem estat comprensius i pacients durant dos anys. Entenem que una colla d'incompetents ho va deixar tot cap per avall, però dos anys després arriba el temps de les solucions.

Per això, volem saber: ¿quines mesures s'estan habilitant per reduir el temps d'espera a les sol·licituds del certificat de dependència, més enllà de plans de xoc que puguen servir per a assolir una reducció temporal d'aquests terminis?

¿S'ha pensat alguna manera d'agilitzar la tramitació d'estos expedients que pugua romandre estable en el temps?

Miren, hi ha un altre assumpte, el de la tramitació dels expedients de la dependència, en el qual, tot i que no es veuen reduccions numèriques en termes globals, però en els quals es veuen mesures concretes, que haurem de vore si donen els seus fruits, com són els trasllats de les tramitacions als serveis socials de base als ajuntaments, amb la seua corresponent dotació pressupostària, i que, a més a més, vostés han fet ara una convocatòria –tinc entès– de contractacions temporals per sis mesos –ara m'ho confirma–, volem saber si este mecanisme de funcionament és reproduïble per les tramitacions dels certificats de discapacitat. ¿Es pot?

Sabem de les traves burocràtiques que suposa la contractació de més personal per la llei Montoro.

I sabem que, davant de totes aquelles solucions que es vullguen articular per salvar les limitacions que imposa l'estat, sempre tindrem una diputació d'Alacant o un senyor Moragues disposats a suspendre la mesura, fent ús partidista de les institucions.

Perquè, ¿com se pot anomenar que s'haja interposat per suspendre un recurs el senyor Moragues..., per suspendre la contractació de 62 professionals a l'Ajuntament de València que anaven a destinar-se al reforç de les tramitacions de dependència? ¿Que esta gent no té persones majors al seu

càrrec necessitades de solucions urgents? No, probablement no les tinga, i per això fan ús interessat de la institució i no els importa que els dependents valencians romanen a la cua de l'estat.

Per tant, volem saber: ¿com té pensat la seua conselleria abordar els temps d'espera per a la tramitació dels certificats de discapacitat?

Hem de mamprendre solucions i mesures decidides i, a la vegada, intel·ligents. Sabem el que tenim davant i que tractaran de tombar allò que mampreneu, siga... amb cent trenta-cincs, amb cent cinquanta-cincs i el que calga. Siguen audaçs.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyor Jiménez.

Vicepresidenta, quan vullga.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyora presidenta.

Gràcies, senyor Jiménez.

Realment la situació en els centres de valoració és dramàtica. No vaig a llevar-li ferro a la seua intervenció. Igual que a vosté li pesen els dos anys, a mi també. I li assegure que me pesen més.

Mire, li vaig a dir exactament les dades a dia de hui.

A la província d'Alacant, a 5 d'octubre, ascendix a 11.932 sol·licituds, sent el temps mitjà d'espera 18 mesos i 11 dies. Del total d'estes sol·licituds, 5.697 estan en tramitació, pendents de la mateixa, ja gravades en l'aplicació, i 6.235 pendents de gravar.

Província de Castelló. Ascendix a 6.674 sol·licituds, sent el temps mitjà d'espera 16 mesos i 21 dies. Del total d'estes sol·licituds, 3.110 sol·licituds que ja estan en tramitació i ja gravades, i 3.564 no ho estan.

Província de València. Ascendix a 32.793. Temps mitjà d'espera, 14 mesos i 17 dies. No existix una demora apreciable ni significativa en la gravació de les sol·licituds en este cas, ¿val?, en les altres, sí.

Sempre en els casos d'urgència, incorporació... caducitat de la resolució prèvia, incorporació als centres escolars, situacions de risc, exclusió social... Entre uns altres, s'agilitza la tramitació de l'expedient, arribant a un temps d'espera mitjà de 60 dies si és necessària l'entrevista presencial o de 45 dies si es resol per informe.

Les xifres són catastròfiques. No vaig a posar-li *panyos* freds, perquè no se poden posar.

Front a això –i òbviament poden buscar les raons–, el número és creixent en els discapacitats. La situació que ens vàrem trobar i la impossibilitat de les ampliacions de personal que necessitem, precisament per eixa llei Montoro i eixa pressió que el Govern d'Espanya exercix sobre nosaltres... Vosté ha anomenat l'exemple dels valoradors de dependència. Les contractacions que s'estan fent en els municipis; en el cas de València, més de 40 contractacions. El Govern d'Espanya l'ha recorregut. És molt difícil treballar amb estes condicions, quan el que necessitem és personal.

I és molt difícil lluitar contra el dogma neoliberal que diu que cal aprimar l'administració, quan el que hem de fer és reforçar-la.

En este moment, hem impulsat un pla global de reforç de personal que s'està incorporant ja. Gran part..., la majoria ja està incorporada, ¿val?, en aspectes prioritaris, que s'ha centrat en renda de ciutadania, valoració de la diversitat funcional; en este cas, de la discapacitat.

Serà la creació temporal de 94 llocs de treball de naturalesa funcional... per un període de sis mesos –el que se ve a anomenar una acumulació de tasques– en les diferents direccions generals, així com en les direccions territorials; 42 d'ells destinats als centres d'avaluació de persones amb discapacitat –els centres que avaluen precisament este grau–: 14 al centre d'avaluació d'Alacant; sis al centre d'avaluació de Castelló i 22 al de València.

Entre els perfils de personal que s'està incorporant als centres, hi ha tretze metges o metgesses, huit psicòlegs o psicòlogues, dotze treballadors i treballadores socials i nou auxiliars de gestió.

També li he de dir la dificultat que tenim per a cobrir les places, perquè les borses de treball, després d'anys de no convocar oposicions, estan exhaurides. I estem tenint dificultats per a cobrir les places, sobretot aquelles de metges i metgesses, encara que parega impossible, donada la situació laboral que té este país.

S'està gestionant una orientació i formació a professionals. S'està modernitzant i actualitzant l'aplicació informàtica perquè genere menys problemes i siga més àgil. I, a més, atén a cadascuna de les consultes i dubtes a través de la busca de suggeriments pel portal de transparència. És el que li puc dir...

A banda d'això, el president ja va anunciar en el debat de política general que, a banda d'estos sis mesos d'acumulació de tasques, estem treballant en el pressupost de l'any que ve, si esta cambra finalment aprova el projecte de pressupostos, en una ampliació estable i permanent de les plantilles dels centres de valoració.

Perquè encara que pugam disminuir esta llista d'espera amb l'acumulació de tasques, quan eixa acumulació de tasques s'acabe, tornarem a la situació anterior i, per tant, el que necessitem és un reforç permanent, en el qual també s'està treballant i esperem que, de cara al pressupost de 2018, pugam conrear els consensos d'esta cambra per a poder reforçar estes plantilles. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, consellera... vicepresidenta.

L'última pregunta és la del senyor diputat Alberto García al Consell sobre el càlcul de la capacitat econòmica.

Senyor García, quan vosté vullga pot fer la seua...

El senyor García Salvador:

Bona vesprada, senyora vicepresidenta.

Mire, el càlcul de la capacitat econòmica dels usuaris dels centres d'atenció social, i en el seu moment els perceptors de prestacions econòmiques, ha estat sempre una de les qüestions més controvertides de l'aplicació de la normativa autonòmica en el que fa referència al copagament.

Iniciem en l'Ordre 21/2012 que va plantejar el Partit Popular, passant per la Llei 7/2014 –el famós *tasazo* que van plantejar ells mateixos– i acabant en la Llei 10/2015 que vostés van incorporar.

Cal dir que estes dos últimes són introductores de taxes per prestacions del servei d'atenció social. Li voldria recordar que en la seua llei encara n'hi han taxes per a vivendes tutelades i per a residències. Li volia recordar allò que dien els seus de «no hay copago justo», encara queden dos *copagos*.

Bé, els jutjats i el tribunals d'ordre del contenciós administratiu han anat resolent part d'esta problemàtica, i la Conselleria d'Igualtat i Polítiques d'Inclusió, que vosté presidix, hauria, hauria de donar resposta als supòsits de responsabilitat patrimonial plantejats pels preceptors de prestacions econòmiques.

La pregunta és si pensa la seua conselleria oferir igual possibilitat als perjudicats per un càlcul erroni de la seua capacitat econòmica, que ha suposat un increment injustificat de la taxa a abonar pel disfrute d'un servei d'atenció social durant l'exercici 2015, el famós *tasazo*.

Si vostés accepten, que no ho estan fent, però han acceptat intentar resoldre la responsabilitat patrimonial en el del copagament, jo entenc que en el *tasazo* se done *mismo daño, mismo nexo casual y mismo plazo de un año desde la sentencia*. Entenc que si van a resoldre una cosa, haurien de resoldre l'altra també.

Moltes gràcies.

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyor García.

Vicepresidenta, quan vosté vullga.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyora presidenta.